Alain Gerbault

Autor:
Data de publicació: 18-07-2020

Alain Gerbault (17 de novembre 1893 – 16 de desembre de 1941), fou un navegant francès.

Orígens

Nascut en una família d'industrials (descendent d'una família Patena de la ciutat de Saint-Berthevin, amb quatre generacions de fabricants de calç). Va ser estudiant a Laval i després a París, per intentar accedir a les grans écoles des Ponts et Chaussées. Durant la primera Guerra Mundial es va unir a l'aviació com a voluntari d'aviació i va participar, des de 1916, en esquadrons de caça, reconeixement i bombardeig. En aquesta activitat va aconseguir victòries espectaculars, notables per la seva ciència tàctica i habilitat en acrobàcies aèries. La guerra va ser la seva exaltació i el seu turment, després que no podia ser el mateix. Va renunciar a una carrera hipotètica com a enginyer i es va dedicar a l'empresa sense més èxit. Juntament amb aquestes activitats va començar a participar en tornejos de tennis (esport que va jugar des de la seva infantesa) i va participar, en aquest esport, de la final de Roland Garros el 1921.

The Sea

És en aquest moment que adquireix a Anglaterra un antic veler, el"firecrest". Després d'una formació de diversos mesos a la Mediterrània, va fer el seu primer viatge en solitari a través de l'Atlàntic en 1923 quan tenia 30 anys, enllaçant Gibraltar i Nova York amb el petard,en 101 dies. Aquesta gesta li va valer la popularitat i va augmentar els seus projectes posteriors.

Després de passar temps als Estats Units,va salpar de Nova York el 2 d'octubre de 1924, amb destinació a Tahití,passant per les Illes Galápagos. El març de 1926 va fer el viatge des de Tahití a través de Fiji, Reunion, Cape Helena, cap verd i les Açores per arribar al port d' Havre al juliol de 1929. Va continuar aquesta volta al món durant 6 anys més en què va visitar les Illes del Pacífic i, en particular , la Polinèsia Francesa,la zona que més estima i que es va convertir en un dels seus grans amors.

Polinèsia francesa

Va defensar la causa de la Polinèsia,que va estudiar geogràficament i històricament. Els últims nou anys de la seva vida van ser gastats sobre l'oceà Pacífic, recorrent les Illes marquas en 1933,les Illes Tuamotu el 1934 i Tahití el 1935. Apassionat pel passat d'aquestes illes, va aprendre les llengües dels pobles aborígens, rebutjant la colonització europea que conduí inevitablement a l'extinció de la cultura polinesi. En cadascuna de les seves escales, es preocupava per la reactivació de les tradicions locals, el cant, els jocs i els balls prohibits per l'administració. Va lluitar per recuperar els entreteniments dels habitants promovent el futbol en resposta a l' alcoholisme. També va fer una important tasca en la ligiística i l' etimologia de les llengües locals. Tots aquests viatges i investigacions sempre van venir de la seva estimada Bora Bora (que en aquells dies es deia PoraPora), practicant en els seus viatges un tipus de vida com la dels nadius, amb escassos recursos i vestir-se com l'única peça de la Pareo.

La Segona Guerra Mundial

La declaració de guerra el va obligar a escapar de la Polinèsia Francesa (va recolzar en les seves idees el mariscal Philippe Pétain):el seu últim viatge va ser una desesperada fugida a través del Pacífic,per distanciar-se de les amenaces de la guerra. Cansat físicament i moralment, arriba a les Illes samoals, a Tonga,i finalment a Timor (Indonèsia)on la malària el mataria en 1941,després de diversos intents d'anar al mar. En 1947,les seves cendres van ser preses a Bora Bora , on va descansar al mateix port.

Publicacions

La Seul'Travers l'Atlantique, grasset, 1925.

Al poursuite du Soleil, Journal de bord. Des de Nova York' Tahiti,grasset, 1929.
Sur la Route du Retour Journal de bord II de Tahiti vers la France, grasset, 1929
A marge des traversees. L'Évangile du Soleil. Fasquelle. 1932.
Iles de Beauté. Gallimard. 1943.
Un Paradis se meurt. Allotjaments. 1949.
Mon Bateau l'Alain Gerbault. Amiot-Dumont. 1952.
O.Z.Y.U. Dernier Journal. Grasset. 1952.

Bibliografia

Alain Gerbault. Marin légendaire. per Jean-Paul Alaux. Edicions Geographiques Maritimes 1950.
Alain Gerbault. per Claude Ache. Les Flots Bleus. 1957. coll. Vie et Symbole.
Alain Gerbault, solitari navigateur. Gedalge. per Max Ferré.
Alain Gerbault d'Eric vibart. França-Imperi. 1977.
Chercheurs d'Absolu: Alain Gerbault, Alfred Jarry, Villiers de l'Isle Adam. Vivre et lires a Mayenne. No. 0. 1986. silo.
Alain Gerbault, Vie et Voyages d'un Dandy révolté des Années Folles d'Eric vibart. 1989.
Découverte d'Alain Gerbault. per Suzanne sens. 1993. silo.